

Arrest

nr. 106 795 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MEERT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 december 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 18 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Tibetaanse afkomstig uit Drongpa district in de Volksrepubliek China. Op 10-jarige leeftijd verliet u samen met uw ouders Tibet en vestigde u zich in Nepal. Zes maanden later overleed uw vader en toen u 12 jaar oud was overleed ook uw moeder. U groeide op in het gezin van uw baas, voor wie u huishoudelijk werk verrichtte. In 2007 ging u naar het Reception Centre van Kathmandu. U bleef er een jaar en drie maanden. Daarna ging u terug bij uw baas wonen. In 2011 werd u bij deelname aan een manifestatie opgepakt en opgesloten. Drie dagen later werd u meegenomen naar Dhulikhel. U werd er misbruikt door een soldaat maar slaagde erin te ontsnappen. Uw baas adviseerde u het land te verlaten en stuurde u naar een vriend van hem in Delhi. Ongeveer een maand later reisde u via Frankrijk naar België. Op 23 december 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Chinese identiteitskaart en een kopie van een attest van het Reception Centre in Nepal.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring afkomstig te zijn uit de Volksrepubliek China. U legde een fotokopie neer van uw Chinese identiteitskaart. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het louter een fotokopie betreft. Daar fotokopieën met eenvoudig knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn hebben ze slechts een beperkte bewijswaarde. U zou deze fotokopie hebben ontvangen van uw oom. Deze vroeg u in 2010 om een foto van uzelf naar hem te sturen in Thailand. Daarmee zou hij voor u een Chinese identiteitskaart hebben bekomen. Gevraagd naar hoe uw oom die identiteitskaart voor u kon bekomen diende u het antwoord schuldig te blijven (zie gehoorverslag CGVS pp. 8-9). Het is bovendien niet geloofwaardig dat uw oom 17 jaar na uw vertrek uit Tibet voor u een Chinese identiteitskaart zou aanvragen en bekomen. Wat betreft uw originele identiteitskaart zou uw oom deze hebben. Hij stuurde u enkel een fotokopie. Toen u gevraagd werd waarom u uw oom niet vroeg om het originele op te sturen stelde u dat u uw oom niet meer kan bereiken. Zo zou hij zijn telefoonnummer hebben veranderd en zou hij evenmin nog bereikbaar zijn op zijn emailadres (zie gehoorverslag CGVS pp. 8-9). Het is niet aannemelijk dat uw oom eerst een Chinese identiteitskaart voor u zou bekomen en u daarna deze niet bezorgt en hij niet meer bereikbaar is. Wanneer u gevraagd werd naar het telefoonnummer van uw oom gaf u bovendien een nummer dat begon met 886, de landcode van Taiwan in plaats van die van Thailand (zie blauwe map).

Verder dient te worden opgemerkt dat u pas in 2007 naar het Reception Centre in Nepal zou zijn gegaan. U zou er een jaar en drie maanden hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Gelet op het feit dat het Reception Centre een transitcentrum is en de nieuwkomers hier slechts gedurende korte tijd verblijven op weg naar India, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u naar het Reception Centre zou zijn geweest. Gevraagd naar de documenten die u daar kreeg stelde u dat u enkel de kopie van het attest kreeg dat u neerlegt bij uw asielaanvraag. Verder kreeg u geen andere documenten. Nochtans krijgen alle Tibetanen in het Reception Centre sinds 2003 een Special Entry Permit, waarmee ze kunnen verder reizen naar India. Opmerkelijk genoeg wist u niet wat dit document is en zou u het nooit hebben gekregen (zie gehoorverslag CGVS pp. 7-8). Voorts zou u vanuit het Reception Centre nooit naar India zijn verder gereisd hoewel men u daar zei dat ze u zouden verder sturen naar India en u een jaar en drie maanden in het Reception Centre zou hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS pp. 5, 7). Opmerkelijk genoeg zijn er in die periode talloze Tibetanen toegekomen in het Reception Centre in Nepal en verder gestuurd naar India. Er is geen enkele reden om aan te nemen waarom men u zolang in het Reception Centre in Nepal zou laten verblijven. Ondanks uw beweerde verblijf in het Reception Centre weet u helemaal niet wat dit is en wat men er doet. Zo stelde u dat het een plaats is waar men arme mensen die geen huis hebben helpt. Wanneer ze het Reception Centre verlaten zouden ze volgens u een huis gaan huren en buiten leven. Verder weet u evenmin hoelang mensen in het Reception Centre verblijven daar u er zelf "maar" een jaar en drie maanden verbleef (zie gehoorverslag CGVS p. 9).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen Green Book kunt voorleggen. U zou deze hebben verloren wanneer u onderweg was naar België. Vreemd genoeg hebt u in al die tijd dat u reeds in België verblijft nog steeds geen nieuwe Green Book aangevraagd. Gevraagd naar de naam van het kantoor waar u in 2005 uw Green Book zou hebben aangevraagd diende u het antwoord schuldig te blijven (zie gehoorverslag CGVS p.6). Verder herinnert u zich niet meer welke documenten u nodig had om uw

Green Book te bekomen of welke vragen u bij de aanvraag werden gesteld. Behalve uw naam, geboortedatum, geboorteplaats en foto weet u ook niet wat er voor de rest nog in een *Green Book* vermeld staat. Bovendien weet u evenmin wat het nut is van een *Green Book*. Zelf zou u uw *Green Book* nooit hebben gebruikt (zie gehoorverslag CGVS pp. 6-7). Uw zeer beperkte kennis over een *Green Book* wijst er opnieuw op dat u niet afkomstig bent uit de volksrepubliek China.

Ofschoon u de Tibetaanse taal spreekt, geldt dit niet als voldoende argument om uw voorgehouden Chinese nationaliteit te doen standhouden. Zo toont u geen enkele interesse voor uw zogenaamde afkomst. U weet niet wat Tibet in het Chinees is. U weet niet in welke prefectuur of welke provincie uw district van afkomst ligt. U weet niet welke rivieren er in uw district van afkomst stromen, nochtans ligt daar de bron van de brahmaputra. U weet niet uit welke drie traditionele gebieden Tibet bestaat of in welke Chinese provincies er Tibetanen wonen. Behalve Lhasa kent u geen andere steden in Tibet. U kent geen belangrijke kloosters in Tibet. U weet niet wat de hoofdstad is van China. U kent geen enkele Chinese leider. U weet niet wanneer de dalai lama Tibet is ontvlucht, evenmin als de reden waarom hij Tibet is ontvlucht. Volgens u zou de dalai lama namelijk uit China gezet zijn. U kent geen penchen lama. U weet niet wanneer het Chinese leger Tibet binnen viel. U kent geen Tibetaanse festivals. U weet niet wat de huidige situatie in Tibet is. Evenmin weet u welke problemen er tussen China en Tibet bestaan. Ondanks dat 10 maart voor de Tibetanen een belangrijke dag is weet u niet wat er op die dag wordt herdacht. Hoewel er vaak gedemonstreerd wordt voor de Chinese ambassade in Kathmandu weer u niet waar deze ligt (zie gehoorverslag CGVS pp; 12-14). Uw gebrekkige kennis over bovenstaande zaken doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring te zijn geboren in de volksrepubliek China.

Wat betreft de reden van uw zogenaamde vlucht uit de volksrepubliek China komt u niet verder dan te stellen dat uw vader geslagen zou zijn door de Chinezen. Wanneer u echter gevraagd werd waarom uw vader geslagen werd door de Chinezen diende u wederom het antwoord schuldig te blijven (zie gehoorverslag CGVS pp. 11-12). Over uw reisweg van Tibet naar Nepal weet u evenmin veel te vertellen. Het enige dat u weet is dat uw vader u op zijn rug droeg en u door een bos ging (zie gehoorverslag CGVS pp. 10). Nochtans kan er worden verwacht dat dergelijk zware reis meer indruk zou nalaten op iemand die dit op 10-jarige leeftijd beleeft.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw reisdocumenten om van India naar België te reizen stereotiep en ongeloofwaardig overkomen. U beweerde dat u met behulp van een smokkelaar naar België zou zijn gereisd. In dat geval is het niet aannemelijk dat deze smokkelaar niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat u en hijzelf ontmaskerd worden. Een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, is dan ook onvermijdbaar. Aldus kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de smokkelaar u een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven vlot en onverdacht te passeren. Dat u kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een vals paspoort zonder er ooit in gekeken te hebben, noch de naam noch de geboortedatum te kennen die er op stond en niet te weten of er een visum in was aangebracht is dan ook niet aannemelijk. Uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw reisdocumenten ondermijnen verder uw algehele geloofwaardigheid.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zoals hierboven reeds werd vermeld hebben fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde. Bovendien moeten zij steeds samengaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Zij voert dan ook de schending van de materiele motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt opnieuw dezelfde stukken voor, namelijk een onvertaalde kopie van een Chinese identiteitskaart en een onvertaalde kopie van een attest van het Reception Center te Kathmandu.

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoekster beweert originele documenten te hebben, dient zij deze ook voor te leggen. Verzoeksters attest van het Reception Center te Kathmandu blijft onvertaald en zoals verder blijkt kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bezoek aan dit onthaalcentrum.

Verzoekster legt ter terechtzitting een originele Chinese identiteitskaart neer. In deze stelde de commissaris-generaal reeds terecht vast dat verzoekster niet kan verklaren hoe haar oom, die alleszins niet in China woont (daargelaten of hij nu in Taiwan of Thailand woont, al blijkt uit het gehoor dat twee keer Thailand vermeld werd, p. 4, p. 11) in 2010 voor verzoekster – die al rond 1993 naar Nepal is gegaan – een Chinese identiteitskaart kan aanvragen bij het politiekantoor van het Drongpa district, China (verklaring 20), door het loutere versturen van een foto en zonder dat deze oom klaarblijkelijk andere documenten voorlegt, en zonder dat verzoekster deze identiteitskaart persoonlijk in ontvangst heeft genomen, laat staan ter plaatse gehandtekend heeft. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Ter terechtzitting wordt verzoekster er op gewezen dat, volgens eerdere rechtspraak van de Raad (RvV 11 december 2012, nr. 93 300) gesteund op toegevoegde informatie (cn2007-107w), vele valse of vervalste Chinese documenten in omloop zijn en deze situatie bijkomend wordt verzwaard door de mogelijkheid echte documenten via omkoperij op onrechtmatige wijze te verkrijgen. Verzoekster stelt dat dit bij haar bekend is maar herhaalt dat *“haar oom voor alles gezorgd heeft”* en ze niet weet hoe hij deze identiteitskaart kon verkrijgen, noch hoe hij naar China ging. Evenmin verduidelijkt verzoekster in haar verzoekschrift hoe verzoekster er plots wel in slaagde haar oom te bereiken, terwijl zij tijdens het CGVS-gehoor aangaf dat hij zijn telefoonnummer en mailadres zou hebben veranderd. Verzoekster blijft bij loutere beweringen terwijl ze zich na haar afwijzing door de commissaris-generaal minstens had kunnen bevragen. Aldus kan aan deze identiteitskaart geen bewijswaarde worden gehecht nu slechts opnieuw kan vastgesteld worden dat verzoekster niet verklaart hoe ze van een oom, die onbekend blijft en niet in China woont, een Chinese identiteitskaart (en geen origineel paspoort zoals het verzoekschrift verkeerdelijk stelt verwijzend naar het aan het verzoekschrift bijgevoegd stuk 2) kan verkrijgen zonder zelf enige stappen te ondernemen of zelf administratief betrokken geweest te zijn bij de uitreiking van dit stuk.

Voorts kan worden opgemerkt dat voor zover verzoekster documenten neerlegt, zij dit dient te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoekster om te voorzien in een vertaling, wat zij opnieuw nalaat. Zodoende kan niet eens geverifieerd worden of deze voorgelegde stukken de naam en identiteitsgegevens van verzoekster

bevatten. Aldus zijn deze stukken niet bewijskrachtig naar de vaststelling van verzoeksters identiteit en nationaliteit toe, te meer de foto op de documenten geen bijzondere gelijkenis met verzoekster vertoont. Verzoekster faalt overigens in haar medewerkingsplicht waar ze nalaat een duplicaat van haar *Green Book* voor te leggen.

3.1.1. Hoe dan ook documenten zijn slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen.

3.2. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of betrouwbare identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Dat verzoekster niet kan toelichten hoe zij haar *Green Book* heeft verkregen, welke andere dan haar identiteitsvermeldingen in haar *Green Book* werden vermeld of wat het belang van een *Green Book* is (gehoor p. 6-7) en evenmin ook maar enigszins bekend is met de aard en functie van een *Reception Center* (gehoor p. 9), is gezien de bij het administratief dossier toegevoegde informatie niet ernstig. Dit klemmt te meer nu verzoekster tegen de gebruiken en opvangmogelijkheden in, beweerde dat zij een jaar en drie maanden in het *Reception Center Kathmandu* is gebleven en zij daar enkel een attest van haar registratie heeft verkregen (gehoor p. 5, p. 7-8). Evenmin is geloofwaardig dat indien verzoekster pas in 2007 – toen zij al 24 was – het *Reception Center Kathmandu* is binnengegaan, terwijl zij reeds sinds 1993 in Nepal verbleef, het attest van het *Reception Center Kathmandu* zou vermelden dat de aankomstdatum “oktober 2007” en de reden “bedevaart en audiëntie met de Dalai Lama” is, temeer verzoekster niet eens kan toelichten wanneer en waarom de Dalai Lama Tibet is ontvlucht, noch weet wie de *penchen lama* is (gehoor p. 13).

3.3. Ook al was verzoekster tien toen ze vluchtte en twaalf jaar toen haar moeder stierf en beperkte haar leven zich nadien tot het verrichten van huishoudelijke taken zonder dat ze naar school ging, dan nog kan verwacht worden dat zij als dochter van Tibetaanse vluchtelingen werd opgevoed overeenkomstig hun Tibetaanse godsdienst en gebruiken. Tevens kan worden aangenomen dat zij in de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap in Nepal werd opgevangen, dan wel de mogelijkheid had zich hierbij te informeren, waardoor verzoekster over de jaren heen minstens een minimum aan informatie had moeten hebben opgevangen over Tibet. Echter verzoekster is geheel onbekend met de Tibetaanse geografie, religie en geschiedenis, leiders en onafhankelijkheidsstreven (gehoor p. 2, 12-14). Daargelaten dat niet aannemelijk is dat een 10-jarig kind geen zware tocht vanuit Tibet naar Nepal door het hooggebergte kan herinneren, is niet aannemelijk dat zij niet meer over de reden zou hebben vernomen dan wel zich hierover zou trachten te informeren hebben. Dat verzoekster niet weet wanneer de Dalai Lama is gevlucht, niet weet wat de huidige situatie in Tibet is, noch welke problemen er zijn tussen Tibet en China, is niet ernstig indien zij voorhoudt Tibetaanse bannelinge te zijn. Een dergelijke verregaande onwetendheid is niet aannemelijk indien verzoekster een jaar en drie maanden in het *Reception Center Kathmandu* is gebleven. Verzoeksters relaas komt dan ook op alle punten verzonnen voor.

3.4. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van beweringen inzake de mensenrechtensituatie van de Tibetanen in China en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. De Raad wijst er op dat verzoeksters Tibetaanse afkomst uit China niet is aangetoond noch aannemelijk gemaakt en dat dientengevolge evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in China. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK